

[Statsministeren.]

steren vil give på størstedelen af de problemer og synspunkter, der har været fremme i denne meget interessante og på sin vis ret så enestående debat, men jeg skal tillade mig dels at besvare nogle spørgsmål, der er rettet til mig, dels at komme ind på et par enkelte af de mere principielle problemer.

Næsten alle ordførere har beskæftiget sig med markedsdebatten i Norge og med det norske arbejderpartis landsmøde, der blev holdt den 21. og 22. april. Jeg tror, det var den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, der citerede en tale af statsminister Bratteli fra en tidligere lejlighed. Måske kunne det virke vejledende for hele debatten både her i folketinget og andre steder, om jeg tillod mig ganske kort at forsøge at referere hovedindholdet af den beslutning, der blev truffet af det norske arbejderparti. Det var en beslutning, der blev truffet med $\frac{2}{3}$ flertal, jeg tror endda, det var $\frac{3}{4}$ flertal; ud af 300 delegerede stemte 227 for at råde det norske folk til at sige ja til forslaget om medlemskab af fællesmarkedet, hvorimod kun 73 stemte imod. Det vil altså sige, at på det norske arbejderpartis delegeretmøde var der en majoritet på $\frac{3}{4}$ for at anbefale det norske folk at stemme ja til forslaget om medlemskab af fællesmarkedet. Læser man den ret lange vedtagelse igen, vil man se, at den faktisk i sit indhold dækker de allerfleste af de punkter, der har været rejst under dagens debat her i folketinget.

I den norske udtalelse peger dette $\frac{3}{4}$ flertal af de delegerede i arbejderpartiets kongres på, at de altid er gået ind for, at Norge skulle deltage i forpligtende internationalt samarbejde, og at man ud fra det grundsyn også har ment at burde gå aktivt ind for udvidelsen af samarbejdet i Vesteuropa, og at det, der var målet med dette samarbejde, var at skabe fred og at stabilisere velstandsudviklingen i de deltagende lande. Man siger, at den beslutning, man nu tager, og det forhandlingsresultat, som man nu godkender og anbefaler det norske folk at godkende, forudsætter, at også Storbritannien og Danmark bliver medlemmer af De europæiske Fællesskaber. Så føjer man til, at hvis Storbritannien og Danmark bliver medlem af De europæiske Fællesskaber, er EFTA dermed gået i opløsning.

Jeg synes, det er ganske væsentligt, at man så stærkt understreger denne kendsgerning. Man konstaterer, at i de forhandlinger, regeringen har ført til ende, og hvor den norske statsminister skrev under på resultatet samtidig med, at vi gjorde det fra dansk side, har man lagt afgørende vægt på at opnå gode og trygge kår for de store folkegrupper, og man nævner specielt lønmodtagerne, jordbrugerne og fiskerne. Man skriver udtrykkeligt, at man mener, der er opnået tilfredsstillende vilkår både for jordbruget — vi ville sige landbruget — og fiskeriet. Jeg synes også, det er væsentligt, at et $\frac{3}{4}$ flertal af det norske arbejderpartis landsmøde godkender de opnåede forhandlingsresultater som værende tilfredsstillende.

Man slår videre fast, at EF vil give Norge de bedste muligheder ikke bare økonomisk, men også socialt og politisk. Man siger videre, og det refererer også til problemer, der har været drøftet her i salen i dag, at det udvidede samarbejde i Vesteuropa tager sigte på at løse problemer, som nationalstaten ikke kan løse alene. Her nævner man foreningsproblemer, kontrol med valuta og konjunkturer, med det, man på norsk kalder flernationale selskabers virksomhed — vi ville sige kontrol med multinationale selskabers virksomhed — man nævner miljøvern og ressourceforbrug, og man siger: i særlig grad gælder det et så fundamentalt spørgsmål som krig eller fred.

Et samarbejde af forpligtende karakter, siger det norske arbejderparti, vil kræve overnationale organer, som kan gennemføre de beslutninger, medlemslandene bliver enige om. Hvert medlemsland vil på denne måde få medbestemmelsesret og indflydelse på den fælles politik; for de mindre stater vil det betyde større indflydelse på udviklingen i fremtiden. Altså igen en væsentlig konstatering på et af de områder, der har været genstand for debat her i dag.

Nu forstår jeg meget vel, at man ikke fra borgerlig side vil tage del i diskussionen om; under hvilke vilkår man bedst gennemfører den demokratiske socialisme, men det er jo lige så rimeligt og selvfølgelig, at det ønsker arbejderpartiet at gøre, og i denne vedtagelse står der, at arbejderpartiet vil omforme samfundet efter den demokratiske socialismes principper; man skriver: dette ligger til grund for den politik, vi vil føre i